ולסוף אין להעדים יד שחתר גמייד נקטעה ידם פטור דבעינין קרא כדכתיב, אבל באין לו בהן יד או רגל דבעינין קרח כדכתיב, ושם כתוב מקודם גבי דם שיתן על תכוך, לכן אם אין לו בהן מעכב הטהרה שכתוב קודם הטחרה אף אם לא היה לו בהן יד מעולם, ודלא כמו שנדחקו בתוס'. וזה נרחה דכן פירשו בתוספות כתובות דף מייד דייה אין לה פתח בהייא, ודייקו מגיורת דאין לה כו' דלא בעי קרא כדכתיב אף דלא היה לה אב מעולם. חה כמו שפרשנו, משום דשם כתוב פתח בית אביה קודם גמ"ד, ואם מעכב אז לא שנא בין אין לה מעיקרא לאין לה בסוף, שמת האב אח"ז. ומיושב מה שתקשים עליהם ודו"ק היטב ועיין בתכחת שלחה לרש"ל בסנהדרין שם.

וקמת חיד. ספרי. דחלאנו בחשנה בפייז דפרה זה הלך

ליבנה ג' חועדות, ונתוספתה חקוחות פייד ובתולין דף חיית זה היה מעשה ועלו כו' ג' רגלים ליבנה ומכש"כ בירושלים הוי המינה דבעלות לרגל יבוחו שמה, לכן אחר דום בספק ושאלה על הדין, אבל כי נחלקו התכמים דברי ריצות בשעריך (שער זה ב"ד) זה חוסר חה מחיר חסור להשהות עד הרגל רק וקמת מיד. ולפי דברי הספרי נרחה דפסוק ונחת אף לב"ד הגדול שביבנה וגלו מחקותן ואיכן בירושלים, וכן בירושלתי לשאילה, פירוש שלריך לשחוע ועובר בליית וכתב הכהנים הלוים, שמע שיהת בב"ד הגדול כהנים ולוים, ומקרת דועשית הוא כשהב"ד בלשכת הגזית, והדבר כתב עפ"י התורה משר יורוך כו' לא תסור, הוא נס על ב"ד הנדול שביבנה והחיש כו' לבלתי שמוע שחיוב מיתה חינו רק בממרה על ב"ד שבלישכת הגזית, לכן כתוב העוחד לשרת שם, שאם יש מזבח וכהן משרת, אז הייבים מיתה על המראתו, אבל על ב"ד שביבנה אם התרה אינו נהרג, ששם אין כהן משרת, ואף אם תזרו סנהדרין ללישכת הגזית, כיון שבשעת התרחתו לא היו ב"ד בלישכת הגזית, רק חוץ לירושלים, איכו חייב הזקן התתרה תיתה, ותיושב כפלות

הכתונים. ודו"ק. ובאת אל הכהנים הלוים. מצוה נסנהדרין שיהיו כהנים ולוים ספרי. וכן עשה יהושפט בדברי הימים צ' קפ' ישט וגם בירושלים העמיד יהושפט מן הלוים והכהנים וראשי האבות לישראל למשפט ד' דהוא סנהדרין

גדולה. ל לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך וכו'. ראיתי לברר כזה דעת הרחב"ם בשרשיו דעל כל דבר חדברי קכמים הוא עובר בלא תסור, והרמביין האריך בעולם פלפולו לדחות זה חראיות רצות עלחו חספר, וכללי השגתו, דה"כ היה ראוי להחמיר בספיקן, וביטול דרבנן מפכי דאורייתא, ואתי דרבכן ומבטל דאורייתא בתערובת, והאריך לחאד בענינים אלו וחידש בהם שיטה אחרת. ואנכי עפר ואפר תחת רגליו אומר, כי לשיקול דעתי החתת כדברי רתב"ם, והעיקר הוא זה, כי התודה רלתה אשר חלבד ענינים הנלחים והקייתים לעד, יתחדש ענינים, סייגים, ואזהרות, וחומרות אשר יהיו זמניים, היינו שיהיה ביד החכתים להוסיף עפ"י גדרים, הנחסר להם [שבאופנים אלו ניתן להם רשות], ואם יעמוד ב"ד אתר גדול בחכמה ובמנין ובהסכם כלל ישראל כפי הגדרים שיש בזה, הרשות בידם לבטל, ולמען שלא ימנא איהו אחד

לחתר חני הרוחה וחינני כפוף לחכתי ישרחל, נתנה התורה גדר לא תסור כו', שאל"כ יהיה תורה מסורה ביד כ״ל, ויעשו לגודות לגודות, ויתפרד הקשר הכללי, מה שמתנגד לרצון השם שיהיה עם אחד לשמוע לחכמיהם, ואם לא ישתעו, עוברים בלא תסור תן הדבר אשר יגידו לך ימין ושתאל, ואם כן התלוה דוקא לשמוע מה שיאמרו, אבל הענין בעלחו שאחרו וחדשו, אפשר דאינו חחקבל אל רצון הבורא, ואס יעתוד ב"ד החר הבדול ויבררו טעותן, או שהוא דבר שאין הלצור יכול לעמוד, ויעשו היפך מזה, מותר, וכמו ר"י דשרי משחת ופרוזנול דחמר שתואל אבטליניה, וכן תאחר רייג על הישנות אנו מצטערים, ואף אם יכוונו האמת, כפי מה שהוא רצון הבורת בחחת, בכ"ו לת רלה השם יתעלה לעשותו חק נלחיי מטעמים הכמוסים בהקר אלוד, רק שיהיה מעלת החכמים וברלוכם, ורלה דוקה שנשמע בקולם, אבל לא בפרטי הדברים, ומלאנו דוגמתו בתורה ענין דומה לזה, מה שהחתירה תורה לשתוע בקול חלך יותר חתה שהחמירה לשמוע בקול חכתים, וחייבו מיתה בד"ק כל אשר ימרה את פיך מות יומת ובכ"ו לדוגמה שמעי כן גרא היה חלוה תן השם לשתוע בקול שלחה, לבלי ללחת מקיר העיר ותולה ותייב מיתה ע"ז, חבל החם רלה השם שילחר זה שלחה, ואם היה חפלו יתגרך נפרט הוה, שמה חיכפת לרחמנה אם ינה, הלוחי לה המור שלמה זה, ולא היה מסגב לקחת בת פרעה ולסבב חורבן הבית וגלות ישראל, ככה שתה התורה לחוק לבנייי לשמוע בקול חז"ל כקול חלך, מאן מלכי רבנן, אבל בפרטי הענין חין רלונו בלווי פרטי, [וחלחתי כן בביחור לרבינו חשה פישה מהלכות ברכות הלכה ג' נחלה ענין הדברים והלעתן כך הוא וכו'. יעו"ש], חה פירוש הירושלתי סוכה, דיום ראשון חברך על נטילת לולב ושאר יומי מברך על חלות זקנים, דהמלוה לשמוע בקולם. ומעתה נבאר כל השנותיו, כי מספקא לן בדברי תורה,

שתל הול חזיר, לייכ לף לם לל צוה הבורל על ספק, בכייז שמח הוח חזיר, חייכ חכלנו חזיר דבר המתועב בחתת, אבל בספק עירוב, אייכ כיון שהענין הזה אינו בפרט רלון הבורא, רק שלוה לשתוע אליהם, וכיון שע"ו לא דברו, הייכ לא נקרא מי שאינו עושה כן, שמינו שומע בקולם, ומדוע לא יהיה מותר, וכן קטן כחתן, כיון שחינם עושים זה תפני שחין שומעין בקולם, חייכ תו לה עברנו על לה תסור [וכן לה שייך ע"ו לא יאונה ללדיק כל און, כי כשאינו יודע, אינו עושה איסור כלל וכלל, ועיין בתוס' שבת שהעירו מהא דר"י אישתלי וטעים מידי קודם הבדלה, ויש לדבר בזה הרבה ואֹכ״ח], וכן נדחה מפני דאורייתא, כי אם המה אמרי, אבל לא אחרו שזה הוה כלחיי, רק אם יעחדו ב"ד בדול בחכמה ויסכים דעתם הנאות יותר לפי הזמן לומר היפוכו הרשות בידם, לייכ ליך תינטל וופני זה דבר דהורייתה, חה חוק יותר בסברה חחה שחולתנו דעשה דחתון לפי שנתנה בתחילה קילת. ויתר הפרטים עיין בחדושי

להלכות עדות בס"ד.

ובזה סרה תחיהתו חדוע לה יקובל שחצות דרבנן השר תקנו תכתים יהא נכלל בכלל תרו"ב, דכתו שיש סברא לותר שכל תלות חלך ופקודתו יהה נחשב בכלל תרייוג, ככה תקבל השכל שיהה סוגי הויל בכלל תרייוג

MEN 1671 W 1910 1251117

7 K 3172 תקות ואוק א 84166 245 1915 1918 2 1012 213M 12/08/18